

sig paa en eller anden Maade, og saa tier man til den nemme Udvej at sige, at her hører det slet ikke hjemme. Skulde det nu vise sig, at det ikke hører hjemme her, at det altsaa skulde blive udstemt, er der naturligvis den Udvej, at stille det som et selvstændigt Forslag, saa tror jeg ikke, nogen kan sige, at det ikke hører hjemme paa det Sted.

M. Nielsen: Ja, jeg vil ikke drage den højttærede Formands og Tingets Uvilje ned over mig ved at tale længe, men der er nogle Bemærkninger, jeg ser mig nødsaget til at gøre. Den ene er desværre en Bemærkning til det ærede Medlem for Afsens (Berntsen). Jeg vil nødig sige noget, som er det ærede Medlem for Afsens ubehageligt, da han er Vælger i den Kreds, jeg repræsenterer, og man jo gerne vil staa sig godt med sine Vælgere, men jeg bliver dog nød til paa et Punkt vedblivende at erklære mig fuldstændig uenig med det ærede Medlem, og det er i Spørgsmaalet om Retten til at udstrive Børnene med 13 Aars Alderen. Det ærede Medlem sagde for meget, naar han sagde, at denne Tale, der førtes om, at man for Børnenes Skyld ikke vilde have denne Bestemmelse staaende i Loven, naar man sagde det, var det i Grunden ikke Meningen, men man brugte det som en Talemaade for at berøve Forældrene en god gammel Ret, de havde. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem just sagde „god“, men han sagde i alt Fald en gammel Ret. Jeg gad vidst, om man ikke, naar man forhandler om en Skolelov, skulde tage Børnenes Parti og staa paa deres Side, og jeg gad vidst, om det ærede Medlem virkelig vil paastaa, at de Børn, der blive udstrevne ved 13 Aars Alderen, blive det, fordi de ganske særlig ønske at blive udstrevne. Desuden er det jo da ikke saa forstrækkelig meget, det drejer sig om. Efter en Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, som ikke er bleven forandret, kunne Børnene blive udstrevne, naar de ere 13½ Aar gamle, saa at det drejer sig kun om et halvt Aar, men dette halve Aar er for Børnenes Bedkommende af ikke ganske ringe Betydning. Jeg synes, at det ærede Medlem har ikke Ret til at paastaa, at naar vi fra forskellige Sider kæmpe for, at den nuværende Bestemmelse, der har været uheldig for Skolevæsenets Udvikling paa mange Steder, skal gaa ud, at vi saa gøre det, fordi vi vilde have den Fornøjelse at berøve Forældrene noget af den Ret, de have. Bestemmelsen i det ny Lovforslag gaar jo ud paa, at Børnene skulle kunne udstrives, naar de ere 13½ Aar gamle, dersom Forholdene i Hjemmet

tale derfor; men den gamle Bestemmelse gaar ud paa, at de kunne udstrives, naar de have naaet Skolens Maal, selv om Forholdene i Hjemmet ikke tale derfor, og der er mange Forældre, som aldeles ikke trængte dertil, men alligevel have forlangt deres Børn udstrevne med 13 Aars Alderen, skønt Børnene gerne vilde blive i Skolen. Jeg tror nok, at vi staa paa den rigtige Plads, naar vi staa paa Børnenes Side og værne om deres Ret til at blive i Skolen, naar de have Lyst dertil, og det have de flinke Børn, naar de ere i en Alder af 13 Aar. Jeg skal ikke blande mig i den lille Affære mellem det ærede Medlem for Afsens (Berntsen) og det ærede Medlem for Bonfild (Paulin), men jeg skal benytte den Anledning, den giver mig, til yderligere at sige et Par Ord om Religionsundervisningen i Skolen. Jeg afbrød for lidt brat paa dette Punkt. Det var i øvrigt af Medhynk med ærede Medlemmer; thi jeg troede, at de vare saa sultne, at de gerne vilde spise til Middag. Havde jeg vidst at, den ærede Formand ikke vilde give dem Lov til at spise til Middag, efter at jeg havde holdt op, skulde jeg allerede den Gang have udtalt, hvad jeg nu vil sige. Jeg kan ikke gaa med til Underændringsforslaget Nr. 28, hvor der er tilføjet det Par Ord „og Luthers lille Katekismus“. Der staa i Ændringsforslaget Nr. 26, at der skal undervises i Religion paa Grundlag af Bibelhistorie, og dertil ville et Par ærede Medlemmer søge de nævnte Ord. Jeg forstaa nu for øvrigt ikke, at det ærede Medlem for Afsens (Berntsen) kan forlange denne Tilføjning samtidig med, at han siger, at han ikke vil have dogmatisk Undervisning i Skolen, thi saa lille Luthers Katekismus er, er den dog et Stykke Dogmatik. Naar jeg holder paa, at man bør blive ved Udtrykket „Religion paa Grundlag af Bibelhistorie“, saa gør jeg det af den Grund, at naar Læreren er en Kristen, et troende Menneske, kan han saa ind i sin Undervisning alt, hvad han ønsker, selv om Bibelhistorien er Grundlaget, og dersom Læreren ikke er en troende Kristen, men i øvrigt en alvorlig Mand, saa vil han drive Undervisningen som en sømmelig bibelhistorisk Undervisning og ikke være i den Pinagtighed at skulle terpe med Børnene dogmatiske Sager, som han selv intet personlig har med at gøre, og det kan heller ikke være til Gavn for Børnene, at han gør det. Altsaa, mit Standpunkt er: Bibelhistorie som Grundlag. Men paa den anden Side vil jeg indrømme, at det er efter de faktiske Forhold lidt af et Katederstandpunkt; thi som jeg for øvrigt en Gang tid-